

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/577/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5812206278
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 11. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5812206278.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Rapčanovej a sudcov JUDr. Františka Potockého a Mgr. Miroslava Šeptáka, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s. r. o. so sídlom Bratislava, ul. Pribinova č. 25, IČO: 35 807 598, zastúpený splnomocneným zástupcom Fridrich Paľko s. r. o., so sídlom Bratislava, ul. Grösslingova č. 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné námestie č. 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Námestovo č. k. 8C/126/2012-71 zo dňa 12. marca 2014, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Námestovo rozsudkom č. k. 8C/136/2012-71 zo dňa 12. 03. 2014 návrh žalobcu zo dňa 06. 03. 2014 na prerušenie konania zamietol (výrok I.). Žalobu zamietol (výrok II.). Žalovanej (ďalej len „žalovanému“) náhradu trov konania nepriznal (výrok III.).

Konštatoval, že podaným žalobným návrhom žalobca žiadal od žalovaného zaplatať sumu 193,02 eur ako náhrady majetkovej škody tvoriacej jeho nevyhnutnú pohľadávku a sumu 38,60 eur ako náhrady nemajetkovej ujmy (predstavujúcej 20 % uvedenej pohľadávky), ktoré mu mali byť spôsobené nesprávnym úradným postupom súdu v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 9Er/779/2011 (súdnym exekútorom pod sp. zn. EX 11540/2011) tým, že o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bolo rozhodnuté dlho po uplynutí zákonom stanovenej doby, kedy súčasne žiadosť súdneho exekútora bola nesprávne súdom zamietnutá.

K procesnému návrhu žalobcu na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorú podľa svojho tvrdenia podal z dôvodu objektívneho porušenia svojich práv na zákonného sudcu a nestranný súd uviedol, že prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) je obligatórne a dopadá na situácie, kedy rozhodnutie v merite veci závisí od otázky, ktorú nie je v konaní oprávnený riešiť ako predbežnú (§ 135 ods. 1 O. s. p.). Prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p. je naproti tomu fakultatívne a bude namieste vtedy, ak prebieha iné konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd na také konanie dal podnet (§ 135 ods. 2 O. s. p.). Podľa názoru súdu otázka zákonného sudcu nie je svojím charakterom takou predbežnou otázkou ako to majú na mysli uvedené ustanovenia, teda otázkou od ktorej závisí rozhodnutie v merite veci. Okrem toho v danom prípade tie isté dôvody zaujatosti zákonného sudcu žalobca predostrel už v žalobnom návrhu, pričom predpísaným postupom podľa ust. § 14 a nasl. O. s. p. bola táto jeho výhrada už vyriešená nadriadeným súdom, ktorý zákonného sudcu Mgr. Martina Štubniaka nevylučil z prejednávania a rozhodovania tejto

veci (uznesenie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10NcC/86/2013 zo dňa 13. 03. 2013). Súd preto nevidel dôvod pre prerušenie tohto konania a tak predmetný procesný návrh žalobcu ako nedôvodný zamietol. Z vykonaného dokazovania súd nemal preukázané tvrdenia žalobcu, žeby postupom súdu v exekučnom konaní sp. zn. 9Er/779/2011 v súvislosti so žiadosťou súdneho exekútora o udelenie poverenia došlo k nesprávnemu úradnému postupu. Ako vyplynulo z vykonaných dôkazov, žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na podklade rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu bola súdu doručená dňa 18. 08. 2011. Síce v tom čase účinné ust. § 44 ods. 2 zákona NR SR č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti /Exekučný poriadok/ a o zmene a doplnení ďalších zákonov, ďalej len Exekučný poriadok, určovalo povinnosť súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia do 15 dní od doručenia jeho žiadosti, ale táto lehota neplatila v prípadoch kedy išlo o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku, teda o vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu. V danom prípade preto exekučný súd nemal povinnosť rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní, keďže exekúcia bola navrhovaná na podklade rozhodcovského rozhodnutia. Súčasne je z uvedeného exekučného spisu zrejmé, že exekučný súd vzhľadom na povahu veci konal bez zbytočných prieťahov. Po obdržaní žiadosti súdneho exekútora vykonával nevyhnutné úkony smerujúce k rozhodnutiu veci, konkrétne dňa 19. 09. 2011 súd požiadal Stály rozhodcovský súd o zaslanie rozhodcovského spisu a vyjadrenie k rozhodcovskému rozsudku a znovu dňa 30. 09. 2011 žiadal o zaslanie originálu alebo overenej fotokópie zmluvy o úvere, keďže z kópií predložených listín nebolo zrejmé, na akej rozhodcovskej doložke založil rozhodcovský súd svoju právomoc vo veci rozhodovať. O žiadosti súdneho exekútora rozhodol exekučný súd pritom uznesením zo dňa 10. 11. 2011, teda iba deň po dôjdení potrebného podania žalobcu (ktorý ani vtedy nepredložil súdom žiadané listiny). Uznesenie následne nadobudlo právoplatnosť dňa 28. 12. 2011, ktorým dňom bola s konečnou platnosťou v dobe primeranej povahe a priebehu konania odstránená právna neistota žalobcu v danom exekučnom konaní.

Čo sa týka tvrdenia žalobcu, že žalovaná majetková a nemajetková ujma mu mala byť spôsobená aj tým, že exekučný súd v podstate nezákonne a nesprávne zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v dôsledku čoho je jeho pohľadávka voči povinnej nevyhnutná, nemohlo tu ísť o nesprávny úradný postup už len z toho dôvodu, že pod nesprávny úradný postup (ako už bolo uvedené) nemožno zahrnúť proces vykonávaný orgánom verejnej moci, ktorého výsledkom je konkrétne rozhodnutie. Ak podľa žalobcu trpelo uznesenie exekučného súdu zo dňa 10. 11. 2011 nesprávnosťou, táto by teoreticky mohla byť posudzovaná len z hľadiska zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím (§ 5 a nasl. zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ďalej len zák. č. 514/2003 Z. z. Na tieto prípady ale aj v exekučnom konaní ako špecifickej časti občianskeho súdneho konania slúži systém opravných prostriedkov, ktorých účelom je preskúmanie a náprava skutkových či právnych pochybení, pričom ako je zrejmé z exekučného spisu, žalobca preskúmanie uznesenia podaním odvolania neinicioval.

Súd tak v tejto súdnej veci nemal preukázané, že by zo strany exekučného súdu v dotknutom exekučnom konaní došlo k nesprávnemu úradnému postupu podľa § 3 zák. č. 514/2003 Z. z. Potom nebolo preukázané splnenie už prvej najpodstatnejšej podmienky pre založenie zodpovednosti žalovaného za škodu, resp. ujmu nemajetkového charakteru, ktorú by bolo namieste odškodniť v peniazoch podľa § 17 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z. z., spôsobenú nesprávnym úradným postupom, logicky sa už ani nebolo potrebné zaoberať skúmaním ďalších dvoch podmienok (škodou a príčinnou súvislosťou). Súd preto žalobu zamietol.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p. a žalovanému ako účastníkovi v konaní úspešnému nepriznal náhradu trov konania, pretože mu účasťou v konaní žiadne nevznikli.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu. V odvolaní vytýkal súdu, že v konaní došlo k vadám - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, - rozhodoval vylúčený sudca, - súd I. stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, - neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, - dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, - doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy ktoré doteraz neboli uplatnené, - rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Pokiaľ súd prejednal vec v neprítomnosti žalovaného (správne malo byť uvedené žalobcu - poznámka odvolacieho súdu) a jeho splnomocneného zástupcu postupujúc podľa § 101 ods. 2 O. s. p., pretože sa žalobca bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil poukázal na to, že riadne a včas požiadal o

zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Súd preto nemohol postupovať podľa § 101 ods. 2 O. s. p. a vec prejednať v jeho neprítomnosti. Ak tak spravil, odňal mu tým právo na konanie pred súdom.

Ďalej uviedol, že uskutočnil podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Je tomu tak aj preto (okrem dôvodov označených v návrhu), že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach, tiež s judikatúrou Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanía práva na nestranný súd. Za takýchto okolností a s vedomím, že - názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, neobstojí; - žalobca podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu; - nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca.

Podľa žalobcu konečné (meritórne) rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Žalobca podáva proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolanie, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí žaloby nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania.

Ďalej žalobca vytýkal súdu, že sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Súd vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti nesprávne aplikoval ust. § 101 ods. 2 O. s. p. a viedol pojednávanie, na ktorom za neprítomnosti žalobcu meritórne rozhodol. V žiadosti sa pritom zdôrazňovalo, že žalobca trvá na osobnej účasti splnomocneného zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde.

Tiež to, že nemal možnosť vyjadriť k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd pri rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Nemal možnosť sa vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie, navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva žalobcu na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom.

V konkrétnostiach napr. žalobca uviedol, že súd sa dopustil viacerých omylov keď konštatoval, že ním namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Zároveň považoval za potrebné uviesť, že na splnenie zákonnej lehoty, resp. na konanie bez zbytočných prieťahov a na konanie bez neodôvodnenej nečinnosti exekučného súdu je dôležité skúmať nielen samotný moment kedy exekučný súd rozhodol o poverení, ale aj moment, kedy poverenie doručil príslušnému súdnemu exekútorovi (pri rešpektovaní primeranej lehoty na doručovanie).

Žalobca v odvolaní tiež tvrdil, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Dodal, že súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Za dôkaz však v danom konaní môžu slúžiť len listiny založené v exekučnom spise a to vzhľadom k faktu, že vec sa týka nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu.

Podľa žalobcu ak žalovaný nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu v zmysle ust. § 114 ods. 3 O. s. p. mal súd rozhodnúť o žalobe rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O. s. p. Skutkovým základom sa mal stať navrhovateľom tvrdý skutkový stav. Namiesto toho, súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si určil sám (navrhovateľ navrhoval vykonať dokazovanie všetkými listinami, ktoré tvoria exekučný spis) a následne vo veci meritórne rozhodol ignorujúc ust. § 153b O. s. p.

Pokiaľ súd zamietol žalobcu v časti náhrady skutočnej škody z dôvodu jej nedôvodnosti súd sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka (povinného). Úplne však ignoroval všetky jeho tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správy informačného systému a z titulu výdajov: - na administratívne spracovanie textov urgencií, - na

publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií, - na poštovné a telekomunikačné výdaje (urgovanie a kontrola stavu konania na exekučnom súde). V tejto časti je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, je prejavom svojvôle súdu a je potrebné ho ako arbitrárne zrušiť. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybné k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevnikla. Rovnako sa to však týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Žalobca tvrdil, že hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo, navrhovateľa nepoučil podľa § 120 ods. 4 O. s. p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy.

K nemajetkovej ujme uviedol, že súd vo svojom rozhodnutí nevysvetlil prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Sám súd predsa zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiadne objektívne udržateľné objektívne dôvody. Napriek tomu, že súd zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy.

S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby žalobca žiadal, aby odvolací súd zrušil rozsudok okresného súdu a vrátil vec tomuto súdu na opätovné prejednanie.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.) po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania (§ 204 ods. 1, § 201 O. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 201 O. s. p.), pričom podanie opravného prostriedku nie je vylúčené ust. § 202 O. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2, § 156 ods. 3 O. s. p.), preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O. s. p.) a rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O. s. p.) z nasledovných dôvodov:

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní danej veci sa zaoberal len námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní a procesným postupom prvostupňového súdu predchádzajúcim vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Pokiaľ v odvolaní žalobca namietal, že uskutočnil podania (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie je potrebné z konania vylúčiť, odvolací súd v prvom rade poukazuje na vyjadrenie žalobcu, ktorý na výzvu súdu uviedol, že námietku zaujatosti podľa § 15a ods. 1 O. s. p. okresnému súdu nepodal (č. l. 18 spisu). Okrem toho Krajský súd v Žiline uznesením č. k. 10NcC/86/2013-12 zo dňa 13. 03. 2013 rozhodol, že sudca Okresného súdu Námestovo Mgr. Martin Štubniak nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na súde pod sp. zn. 8C/136/2012. V tejto súvislosti preto odvolací súd posúdil nedôvodnosť námietky žalobcu, že vo veci konal vylúčený sudca a uvádza, že ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (§ 14 a nasl. O. s. p.) predstavujú výnimku z významnej ústavnej zásady, že nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi (čl. 48 ods. 1 Ústavy SR). Vzhľadom na to možno vylúčiť sudcu z prejednávania a rozhodovania pridelenej veci len celkom výnimočne a len zo skutočne závažných dôvodov, ktoré sudcovi zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom, objektívne, nezaujato a spravodlivo. Pomer k účastníkom alebo k ich zástupcom môže byť založený predovšetkým príbuzenským, či iným obdobným vzťahom, ktorému na roveň môže byť v konkrétnom prípade postavený vzťah priateľský alebo naopak nepriateľský. Teda predpokladom pre vylúčenie sudcu z prejednávania a rozhodovania veci je jeho určitý kvalifikovaný pomer k účastníkom, alebo k ich zástupcom, ktorý by mohol vzbudiť pochybnosti o jeho nezaujatosti v konkrétnom prípade. V danom prípade tieto skutočnosti zistené neboli. Samotný subjektívny názor účastníka konania, že v osobe určitého sudcu sú dané okolnosti vylučujúce ho z prejednávania a rozhodovania veci, nezakladá ešte bez ďalšieho dôvod pre legitímne obavy z jeho nestranného a nezaujatého rozhodovania. Dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá ani skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej žalovaný je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo (viď napr. uznesenie NS SR z 31. 05. 2010 sp. zn. 3Nc 14/2010). Pre účely preskúmvanej veci odvolací súd

konštatuje, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne (podľa tvrdenia žalobcu) svojím nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť žalovaného na náhradu škody a nemajetkovej ujmy v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. Aplikácia prax Najvyššieho súdu SR pri zohľadnení tak subjektívneho, ako aj objektívneho hľadiska (teória zdania) sa v prevažujúcej miere prikláňa k záveru o povinnosti, ako aj požiadavke na sudcu v každej veci zachovať vecný profesionálny prístup, nadhľad, potrebnú dávku odstup. Preto samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup, na ktorom sudca vykonával svoju funkciu, pričom tento nebol zákonným sudcom v exekučnej veci, v ktorej malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu, nezakladá pomer k veci.

Pokiaľ ide o ďalšie odvolacie námietky, že súd sa podľa žalobcu nedostatočne oboznámil s podmienkami za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu, že súd vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti nesprávne aplikoval ust. § 101 ods. 2 O. s. p. a viedol pojednávanie na ktorom za neprítomnosti žalobcu meritórne rozhodol (v žiadosti sa pritom zdôrazňovalo, že žalobca trvá na osobnej účasti splnomocneného zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde) a k tvrdeniu, že nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia, že nemal možnosť sa vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie a že za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva žalobcu na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom, odvolací súd k týmto uvádza:

Z obsahu spisu okresného súdu vyplýva, že nariadil na deň 12. 03. 2014 pojednávanie. Splnomocnený zástupca žalobcu prevzal predvolanie dňa 27. 02. 2014 (č.l. 47 p.v. spisu). Dňa 06. 03. 2014 o 14.31 hod. doručil žalobca zo strany splnomocneného zástupcu návrh na zrušenie pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu nakoľko podal sťažnosť na ÚS SR, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení jeho práva na nezákonného sudcu a práva na nestranný súd a ktorej dôsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci nevyvúčenia sudcu povereného prejednaním veci. Vzhľadom na to navrhol konanie prerušiť do právoplatného rozhodnutia ÚS SR. Okresný súd vec prejednal na pojednávaní v neprítomnosti účastníkov konania a splnomocneného zástupcu žalobcu. Z odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu vyplýva, že neakceptoval žiadosť žalobcu a jeho splnomocneného zástupcu o odročenie nariadeného pojednávania z ním uvádzaných dôvodov, vec prejednal v súlade s ust. § 101 ods. 2 O. s. p. aj v neprítomnosti účastníkov prihladajúc na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy. Za dôvody pre ktoré neprerušil toto konanie nepovažoval žalobcom uvádzané skutočnosti za dôležité dôvody pre odročenie pojednávania či dokonca pre jeho zrušenie. O návrhu žalobcu na prerušenie konania okresný súd rozhodol na pojednávaní v rámci rozhodnutia. Podľa odvolacieho súdu v prejednávaní veci bol postup okresného súdu v súlade s ust. § 101 ods. 2 O. s. p. Žalobca nepožiadaval o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu tvoriaceho prekážku na jeho strane brániacej mu v účasti na pojednávaní (§ 119 O. s. p.), požiadaval o zrušenie pojednávania z dôvodu, že vo veci koná vylúčený sudca, ktorý dôvod (ako už bolo opakované uvedené vyššie) nebol dôvodný. Žalobca a jeho splnomocnený zástupca, ktorí boli na pojednávanie včas predvolaní, viac ako 5 dní pred termínom pojednávania (§ 115 ods. 2 O. s. p.) sa tohto nezúčastnili z vlastného rozhodnutia. Tým si žalobca a jeho splnomocnený zástupca sami zmarili možnosť realizovať na pojednávaní svoje procesné oprávnenia, a to najmä možnosť navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom a tvrdeniam protistrany, právo na poučenia v zmysle ust. § 118 ods. 2 O. s. p. ako aj v zmysle ust. § 120 ods. 4 O. s. p., ktoré realizujú spravidla na pojednávaní (vo vzťahu k prítomným účastníkom).

Z rovnakého dôvodu ako nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd i námietku žalobcu, že nebol oboznámený s obsahom dôkazov a tvrdení, a že nemal možnosť sa k nim vyjadriť. Za situácie, keď boli v zmysle ust. § 101 ods. 2 O. s. p. splnené všetky predpoklady na prejednanie veci bez prítomnosti žalobcu a jeho splnomocneného zástupcu, pokiaľ okresný súd na nariadenom pojednávaní dôkazy vykonal, neodňal tým žalobcovi možnosť konať pred súdom. Pokiaľ ide o dokazovanie navrhnuté samotným žalobcom (č. I. 2 spisu) prečítaním listín z pripojeného exekučného spisu sp. zn. 9Er/779/2011, ktoré preto slúžili ako dôkaz v danom konaní.

Podľa odvolacieho súdu pokiaľ ide o vyjadrenie žalovaného k žalobe, toto bolo doručené okresnému súdu dňa 07. 03. 2014. Za situácie, že pojednávanie sa malo konať dňa 12. 03. 2014 nebolo v technických možnostiach okresného súdu, aby vyjadrenie žalovaného doručil žalobcovi. To znamená, že i keby boli nedoručenie vyjadrenia žalovaného k návrhu bolo vadou konania v zmysle ust. § 114 ods. 2 O. s. p., nejde o vadu, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 212 ods. 3 O. s. p.).

Pokiaľ žalobca namieta postup okresného súdu s tým, že tento rozhodol rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O. s. p., poukazuje odvolací súd na to, že rozhodnúť vec rozsudkom pre zmeškanie v zmysle § 153b O. s. p. nie je povinnosťou súdu, ale možnosťou, aj to však len za predpokladu, že skutkový stav tvrdený žalobcom považuje súd za nesporný. Je zrejmé aj vzhľadom na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, že v danom prípade tomu tak nebolo.

Nebolo preukázaným tvrdenie žalobcu v odvolaní o nenariadení pojednávania vo veci. Jeho uskutočnenie vyplýva zo zápisnice o pojednávaní (č. I. 69 spisu).

Podľa žalobcu konečné (meritórne) rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Táto námietka žalobcu nie je dôvodná, pretože z ničoho nevyplýva, že by postup okresného súdu nebol správny. K odvolaniu žalobcu do zamietnutia návrhu na prerušenie konania je prvom rade potrebné uviesť, že podľa odvolacieho súdu žalobca podanie ústavnej sťažnosti na Ústavný súd SR, ktorou namieta porušenie jeho základných práv na súdnu ochranu a osobitne práva na zákonného sudcu nepreukázal. Žalobca sťažnosť pripojil k návrhu na zrušenie nariadeného pojednávania poslaného okresnému súd e-mailom dňa 06. 03. 2014. Okrem dôvodov, ktoré uviedol v rozhodnutí okresný súd a s ktorými sa odvolací súd stotožňuje, poukazuje na konštantnú rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu SR, ktorý ústavnú sťažnosť žalobcu v skutkovo a právne rovnakých prípadoch odmietol (napr. I. ÚS 293/2013 z 29. 05. 2013, I.ÚS 297/2013 z 29. 03. 2013). V zmysle princípu právnej istoty a predvídateľnosti súdnych rozhodnutí by bolo možné plne legitímne očakávať rovnaké rozhodnutie Ústavného súdu SR aj o žalobcom podanej ústavnej sťažnosti týkajúcej sa predmetnej veci.

Okresný súd v danom prípade vykonal preto dokazovanie náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania umožnil účastníkom realizáciu ich procesných práv a preto postupom okresného súdu nedošlo k odňatiu práva žalobcu konať pred súdom.

Preskúmaním meritórneho rozhodnutia okresný súd podľa odvolacieho súdu vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, pričom so záverom z neho vyplývajúcim, tak skutkovým ako aj právnym, sa v plnom rozsahu stotožnil. Inak povedané, prvostupňový súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vec správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ust. § 157 ods. 2 O. s. p. V odôvodnení preskúmaného rozsudku sa riadne zaoberal so všetkými otázkami, ktoré boli pre jeho rozhodnutie z hľadiska právneho posúdenia veci podstatné. Pokiaľ žalobca v odvolaní tvrdil, že súd sa dopustil viacerých omylov keď konštatoval, že ním namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, však v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú, odvolací súd poukazuje na to, okresný súd prijal správny právny záver, že k nesprávnemu úradnému postupu v danom prípade nedošlo nakoľko v exekučnom konaní lehota 15 dní na vydanie poverenia neplatila lebo exekučný titul predstavoval rozhodcovský rozsudkom (§ 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku), pri ktorom má exekučný súd pri vydávaní poverenia (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného od 01. 06. 2011 širšiu prieskumnú právomoc. Nebol preto v danom prípade splnený základný predpoklad zodpovednostného vzťahu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (nesprávny úradný postup) a preto ani dôvod zaoberať sa ďalšími atribútmi, t.j. príčinná súvislosť, vznik škody. Podľa odvolacieho súdu námietky žalobcu v súvislosti s majetkovou škodou a nemajetkovou ujmom preto ani nekorešponujú s dôvodmi rozhodnutia okresného súdu.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok okresného súdu vrátane výroku o trovách konania ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O. s. p. V odvolacom konaní bol úspešný žalovaný, ktorý si však náhradu trov odvolacieho konania postupom podľa § 151 ods. 1 O. s. p. neuplatnil a ani z obsahu spisu nevyplýva, že by mu tieto boli vznikli. Odvolací súd preto rozhodol, že žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte pomerov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.